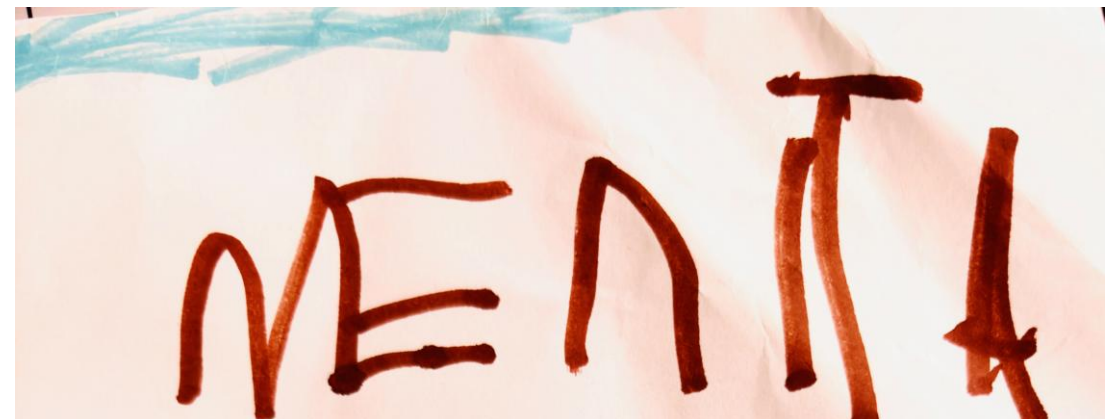

Η ΜΕΡΑ ΠΟΥ Η
ΑΛΕΠΟΥ ΕΓΙΝΕ
ΚΟΚΚΙΝΗ

23/11/2023

ΜΕΛΙΤΑ
ΝΟΥΜΕΡΤΖΗ

Κ

άποτε, μέσα στο μεγάλο δάσος των πρώτων καιρών του κόσμου, οι αλεπούδες μύριζαν πιο παράξενα απ' όλα τ' άλλα ζώα και κανείς δεν τις ήθελε παρέα.

Ε, εκείνο τον καιρό, μια ζεστή μέρα της άνοιξης, ξεμύτισε για πρώτη φορά απ' τη φωλιά της μια γκρίζα αλεπουδίτσα.

Και πήρε το μονοπάτι του δάσους και περπάτησε κι έτρεξε κι έπαιξε με τα λουλούδια. Έκοψε κι έβαλε πίσω από τ' αυτιά της δυο παπαρούνες κατακόκκινες. Ύστερα μάζεψε κάμποσες μαργαρίτες κι έφτιαξε γιρλάντα να στολίσει τον λαιμό της.

Κι εκεί που περπατούσε ανέμελα, κάποια στιγμή, σ' ένα στένεμα του μονοπατιού, να σου μπροστά της τρεις ασβοί που της έκοβαν τον δρόμο.

-Για πού το 'βαλες, κακάσχημη αλεπού;
ρώτησε με αγένεια περισσή ο πρώτος.

-Βρομοκοπάς, το ξέρεις; ρώτησε ο δεύτερος
με επιστημονική περιέργεια.

-Δεν έχω δει ποτέ μου πιο γελοίο ζώο. Σαν σκουπίδι στολισμένο γιορτινά, αποφάνθηκε ο τρίτος γελώντας καθαριστά και δε ρώτησε τίποτα.

Η γκρίζα αλεπουδίτσα
τόσο στενοχωρήθηκε, που
μαζεύτηκε και μαζεύτηκε
κι άλλο, κι έγινε μια γούνινη
μπάλα μια σταλιά.

Απάντησε ταπεινά:

-Κάνω την πρώτη μου βόλτα
έξω απ' τη φωλιά μου. Δεν
επιτρέπεται;

Είμαι στ' αλήθεια κακάσχημη;

Βρομοκοπάω;

Είμαι γελοία;

Οι τρεις ασβοί βάλανε τέτοια
γέλια, που κρατούσαν την
κοιλιά τους.

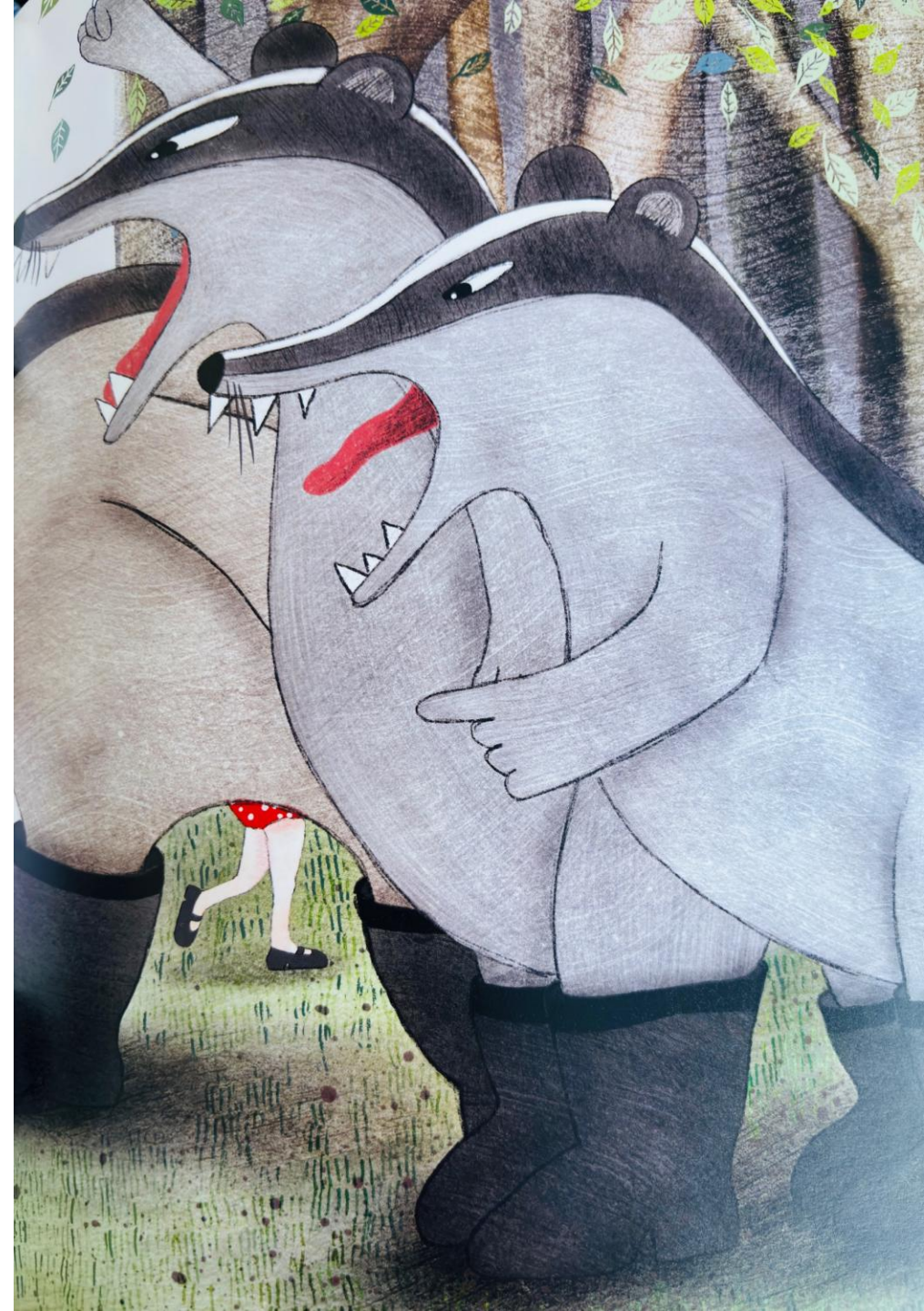
Σαν ηρέμησαν λιγάκι,
ξαναβρήκαν τη μιλιά τους.

-Και βέβαια δεν επιτρέπεται.
Είναι τόση η ασχήμια σου,
που μας χαλάει, είπε αγέρωχα
ο αγενής.

-Βρομοκοπάει ολόκληρο
το είδος σου ή μονάχα εσύ;
ρώτησε σκύβοντας πάνω της
εκείνος που έμοιαζε να έχει
πρόθεση επιστημονική.

-Πιο γελοία δε γίνεται!
Μια γκριζα μπάλα τριχωτή
και πάνω της λουλούδια.
Πάντως, είσαι τέλεια για
κλοτσιά, είπε ο τρίτος.

Και χωρίς να περιμένει απάντηση,
της δίνει μια τέτοια κλοτσιά, που
η αλεπού πετάχτηκε ψηλάααα κι
ύστερα άρχισε να κατεβαίνει και
να κατεβαίνει...

...και πήγε κι έπεσε μακριά,
σ' έναν βούρκο όπου
τσαλαβουτούσανε γουρούνια.
Κι αμέσως μόλις την είδανε,
βάλανε κι αυτά τα γέλια.

-Κοιτάξτε, μια λασπωμένη
γκρίζα μπάλα!

-Κι έχει γιrolάντα από
λουλούδια μαραμένα!

-Και βρομάει κιόλας, σαν
δεν ντρέπεται!

-Ντρέπομαι, πώς δεν
ντρέπομαι! Για μένα, για
σας, για τους άλλους, για
όλα ντρέπομαι, είπε η γκρίζα
άλεπουδίτσα. Όμως, βάζω
στην άκρη την ντροπή και
σας παρακαλώ, βοηθήστε
με να βγω από δω.

-Ε, αφού παρακαλάς, θα
βοηθήσω, είπε ένα γουρούνι
και την κλότσησε κι αυτό.

Κι η λασπωμένη μπάλα που ήταν ολοζώντανη μικρή αλεπού βγήκε με βία απ' τον βούρκο κι άρχισε να κυλάει στην κατηφόρα. Και κυλούσε, κυλούσε, κυλούσε, ώσπου κάποια στιγμή –επιτέλους– σταμάτησε την κατρακύλα πέφτοντας πάνω σ' ένα δέντρο. Κι αγκάλιασε το δέντρο κι έκλαψε, έκλαψε λασπωμένα δάκρυα για ώρα πολλή. Όμως, κάποια στιγμή σηκώθηκε, σκούπισε τα μάτια κι ορκίστηκε στο γαλάζιο τ' ουρανού ποτέ πια να μην επιτρέψει σε κανέναν να την κοροϊδέψει.

Και τότε άκουσε ψιθύρους από ψηλά.
Σήκωσε το κεφάλι και τι να δει!
Πάνω στα χαμηλά κλαριά του δέντρου,
κουνούσανε τα πόδια τους τρεις Μοίρες!
Μόλις την είδανε, τι κάνανε; Μαντέψατε;
Βάλανε κι οι τρεις τα γέλια.

—Κι εσείς με κοροϊδεύετε, κυράδες;
Ε, λοιπόν, σταματήστε! Δεν το επιτρέπω
σε ΚΑ—ΝΕ—ΝΑΝ!

Πήρε τον λόγο η πρώτη:
—Συγχώρα μας, μα δε σε κοροϊδεύαμε.
Είμαστε οι Μοίρες τούτου του δάσους.
Γελάσαμε καλόκαρδα γιατί μας φάνηκε
παράξενη η θωριά σου. Όμως, χάρη σ'
εσένα γέλασε κι η μικρή μας αδερφή, η
Αγέλαστη. Κι αυτό σημαίνει πως σήμερα
είναι η τυχερή σου μέρα, γιατί θα σε
ξαναμοιράνουμε με μια ευχή η καθεμιά
μας.

Η δική μου ευχή είναι
να 'σαι πάντα γεναία και
περήφανη και θαρρετή.
Κι όποιος τολμήσει να σε
κοροϊδέψει να ρεζιλευτεί.

Η ευχή μου είναι πεντά-
μορφη να γίνεις. Να 'χεις
τρίχωμα κόκκινο και
λαμπερό που να θυμίζει
παπαρούνα και φουντωτή
ουρά απ' όλους ζηλεμένη
και στολίδι στον λαιμό σου
το κίτρινο απ' τις μαργαρί-
τες.

Εγώ, η Αγέλαστη,
που μ' έκανες και γέλασα,
σου δίνω την ευχή να 'χεις
τόση εξυπνάδα, που κανείς
ποτέ να μην μπορέσει να σε
ξεγελάσει κι όπου στο δάσος
κι αν γυρίζεις, να σκορπίζεις
τη χαρά. Όσο για κείνους
που τόλμησαν να σε προσβά-
λουν, χμ... να το σκεφτώ
λιγάκι... Ε, λοιπόν, οι ασβοί
να πάρουνε τη μυρωδιά σου
και τα γουρούνια πάντα στη
λάσπη να κυλιούνται.

Αυτά είπαν κι ευθύς χαθήκανε οι Μοίρες.
Κι η γκριζα αλεπουδίτσα μεμιάς έγινε
κόκκινη αλεπού με κίτρινο στολίδι στον
λαιμό, με τρίχωμα σιλπνό και φουντωτή
ουρά. Κι είχε τη μυρωδιά του φρέσκου
χορταριού και το πιο ξύπνιο μυαλό
απ' όλα τα ζωντανά του δάσους.

Από τότε, λένε πως όποιος βρεθεί στον
πάτο της απελπισιάς και νιώσει γελοίος
και περιφρονημένος τόσο που πιο πολύ
δε γίνεται, πρέπει να ξέρει πως εκείνη η
ώρα είν' ευλογημένη. Ας γελάσουνε μαζί
του όλοι, ακόμα κι η Μοίρα η Αγέλαστη,
αρκεί ν' αποφασίσει πως ποτέ πια δε
θα δεχτεί κανέναν να τον κοροϊδέψει και
τίποτα να τον πικράνει, κι η ζωή θα τον
ξαναμοιράνει και θ' αποκτήσει χάρες που
κανείς δεν έχει.

Να 'ναι ψέματα; Να 'ναι αλήθεια; Πού
να ξέρω; Ψέματα κι αλήθεια, έτσι είν' τα
παραμύθια.

Όσο για την γκρίζα αλεπουδίτσα που μέσα σε μια μέρα μεγάλωσε κι έγινε κόκκινη αλεπού, λένε πως από τότε ζει και βασιλεύει στο μεγάλο δάσος κι η εξυπνάδα της είναι απ' όλους θαυμαστή.

Αν ποτέ τη συναντήσετε, απ' τη μεριά μου να τη χαιρετήσετε! Και πείτε της πως τη μέρα που την ξαναμοίρασαν οι Μοίρες κι από γκρίζα έγινε κόκκινη, ε, ήμουνα κι εγώ εκεί μ' ένα κόκκινο βρακί!

ΤΕΛΟΣ

Η ΜΕΡΑ ΠΟΥ Η ΑΛΕΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΚΟΚΚΙΝΗ

ΤΕΛΟΣ